

frem hist og her, og Emanuel saa' nu, hvordan Skarer af Mennesker drog fra Haven ud til en Kæmpehøj, der laa paa en Mark et Stykke fra Skolen, og hvorfra den gamle Forstander om Sommeren plejede at tale paa Nationens store Mindedage.

„Vi maa vel hen og se, hvad der skal gaa for sig?“ spurgte han.

„Jeg troede, det var Tid at komme hjem,“ sagde Hansine.

„Ja, det er det maaske ogsaa.“

I det samme kom tre unge, soldaterranke Skibberupkarle forbi dem et Stykke borte — i Il-march, med svingende Arme og gungrende Skridt.

„Sidder I dér?“ raabte én af dem ind til dem i Forbifarten. „I har kanske ikke Brug for at høre et Ord!“

Saa rejste de sig og fulgte efter.

IV.

Den Menneskemasse, der efterhaanden samlede sig om Kæmpehøjens Sten, bestod for en væsentlig